

Phần 8

Chương 36

Đau Lòng

“**N**hung mà, về phía Trần Tấn Nhiên thì phải làm sao bây giờ?”

“Chỉ có nói thật.” Thím Lý thở dài, “Đứa nhỏ này, cháu thật sự là quá bướng bỉnh rồi, ngay từ lúc đầu thím đã nói rồi, chuyện này cháu không nên gạt mọi người. Đây là một chuyện đại sự, làm sao có thể gạt chồng của mình được chứ?”

“Thím Lý... Thím cũng đã thấy tình cảnh lúc đó như thế nào rồi. Khi cháu biết mình mang thai, thì cũng chính là lúc Trần Y Lan trở lại. Nếu như Trần Tấn Nhiên biết cháu mang thai, không chừng lập tức sẽ bắt cháu phải bỏ đứa con này đi, nói thế nào đây cũng là một mạng người, cháu không bỏ được...”

“Thím cũng chỉ nói vậy, ai có thể ngờ rằng, về sau lại có chuyện xảy ra như vậy chứ? Chẳng qua là thím thật sự thấy tiếc cho đứa trẻ kia, cứ như vậy mà đã không còn...”

Thím Lý nói qua nói lại, trông mắt lại ươn ướt, thím cuống quýt lau chùi nước mắt: “Ưong Ưong, trước mắt, cũng chỉ vì suy nghĩ cho lão gia ở bên kia, cũng chỉ có thể phải nói cho thiếu gia biết, trước hết để thiếu gia phối hợp diễn một vở kịch.”

Ưong Ưong cắn thật chặt môi dưới, trong lòng cô giờ đây cảm thấy không biết mùi vị như thế nào! Không biết khi Trần Tấn Nhiên biết được chuyện này thì cảm xúc của anh sẽ như thế nào, sẽ tin tưởng cô, hay là sẽ thương hại cô, hoặc là lại cảm thấy cô không nói cho anh biết vì trong lòng cô muốn đùa bỡn với anh?

Quên đi, cô đã chủ động quyết định muốn ly hôn với anh rồi! Nếu đã như vậy, rốt cuộc trong lòng Trần Tấn Nhiên nghĩ như thế nào, cũng sẽ chẳng có một chút liên quan gì đến cô!

Ưong Ưong thoáng nở một nụ cười lạnh nhạt, lát sau khi cô ngẩng đầu lên vẻ mặt cũng đã khôi phục trở lại bình thường: “Thím Lý, vậy thím hãy đi nói một tiếng với thiếu gia đi, nếu như thiếu gia nguyện ý diễn trò, thì cháu cũng sẽ chấp nhận diễn trò. Còn nếu như thiếu gia muốn ngả bài, cháu sẽ tự mình đến gặp lão gia để nói lời xin lỗi.”

“Đứa nhỏ ngoan, thím cũng biết cháu là người có tâm địa thiện lương nhất...” Thím Lý lại nghĩ đến một số chuyện trong nhà, trong lòng liền thấy nổi lên từng hồi, từng hồi cảm giác không được tự nhiên: “Vợ chồng son hai người, nếu như bây giờ không ly hôn thì tốt biết bao...”

“Thím Lý, thím đừng nói nữa, cháu cũng đói sắp chết rồi đây, thức ăn cũng nguội lạnh cả rồi.”

Ương Ương cười cười, nhăn mặt lại làm một cái mặt quỷ, bỏ qua đề tài khó chịu kia. Cô hoàn toàn đã không còn muốn tiếp tục dây dưa gì với những chuyện kiểu giống như trong cơn ác mộng kia nữa.

Chủ nhật, Trần Tấn Nhiên ở nhà nghỉ ngơi, Y Lan vốn muốn anh cùng đi dạo phố với mình, nhưng chỉ có điều, anh thật sự không thích đi dạo phố với phụ nữ. Y Lan liền hẹn bạn gái của mình đi ra ngoài. Thím Lý hiển nhiên thấy trong nhà chỉ còn có một mình anh, liền nấu một bầu cà phê đưa đến thư phòng của anh. Trần Tấn Nhiên đang nhàm chán chơi game, thấy thím Lý đi vào, cuống quýt bảo thím ngồi xuống ở trên ghế sa lon.

“Thiếu gia à, hôm nay thím có chút việc muốn thương lượng với cậu.”

Thím Lý chỉ sợ Y Lan nửa đường trở lại, nên trực tiếp khai môn kiến sơn⁽¹⁾ mở miệng nói.

“Thím Lý, ngài cứ việc nói đi.”

“Mấy ngày trước khi thiếu gia đi làm, lão gia đã gọi điện thoại về, nói là chừng hai ngày nữa ngài sẽ về nước một chuyến.”

“Ông già lại làm mấy chuyện lộn xộn gì vậy, bệnh tật đã thành như vậy, thân thể làm sao có thể chịu được sự giày vò chuyến đi dài như vậy chứ?” Trần Tấn Nhiên lập tức nghiêm mặt, người cha già của anh bây giờ càng lúc càng giống như một đứa trẻ, tính nết trở nên ngang bướng quấy nhiễu vô cùng.

“Thiếu gia à, ngài không biết đó thôi, vì lão gia đã nghe được có một chuyện vui, cho nên hiện giờ bệnh đã tốt hơn rồi. Nghe phu nhân nói, bây giờ lão gia đã có thể ăn có thể ngủ, giống như trước đây rồi, cho nên, ngài không cần quá lo lắng.”

“Việc vui gì mà uy lực lớn như vậy?” Trần Tấn Nhiên có chút hồ nghi hỏi lại.

Thím Lý rót một chén cà phê đưa tới trước mặt Trần Tấn Nhiên: “Tôi nói ra, thiếu gia ngài nghe cũng chớ khỗ sở, cũng đừng nóng giận...”

“Nếu là chuyện vui, làm sao tôi lại có thể sẽ tức giận khỗ sở chứ?” Trần Tấn Nhiên càng thêm tò mò: “Thím Lý, ngài nói mau đi, chớ thừa nước đục thả câu như vậy nữa.”

“Bởi vì khoảng thời gian trước đây, Ương Ương đã mang thai đứa bé kia, tôi nhất thời nhanh miệng báo tin mừng này cho lão gia, cho nên lão gia mới vui vẻ không thôi, bệnh tật cũng liền bớt đi hơn phân nửa...”

“Thím Lý, thím đang nói cái gì vậy?” Tay Trần Tấn Nhiên run lên, ly cà phê nóng bỏng liền bắn tung tóe ra ngoài, “Tổng Ương Ương mang thai sao?”

“Vâng, chính là sau khi ngài và nhị tiểu thư trở về, thiếu phu nhân đã phát hiện ra mình có bầu...”

“Tại sao cô ta lại không chịu nói cho tôi biết là cô ấy đã mang thai?” Trần Tấn Nhiên chỉ cảm thấy đầu mình tựa như phình to ra, trái tim anh chọt đau nhói giống như vừa bị người ta đâm vào trong đó một mũi tên, ghim luôn cả thân thể của anh, khiến cả người co rút lại, cực kỳ đau đớn.

“Ngài bảo thiếu phu nhân phải nói thế nào đây? Ngài cùng nhị tiểu thư hàng ngày ân ân ái ái, nếu như thiếu phu nhân mà nói ra, không chừng ngài lại bắt thiếu phu nhân vứt bỏ đứa trẻ kia đi...”

“Tôi làm sao có thể bắt cô ấy vứt bỏ đứa con của tôi được chứ? Tôi mà là con người tàn nhẫn như vậy hay sao?” Trần Tấn Nhiên chỉ cảm thấy khí huyết dâng trào, trong lồng ngực vô cùng khó chịu, tưởng chừng như đã sắp không thể hít thở nổi nữa rồi!

“Thiếu gia à, ngài vẫn không cảm thấy mình tàn nhẫn hay sao? Bất cứ người nào khác, nếu như đổi lại ở vào vị trí kia của thiếu phu nhân, thì không chừng người ta còn làm ầm ĩ đến không biết thành hình dáng thế nào nữa ấy chứ! Ngài lại còn công khai cùng với nhị tiểu thư như thế, hoàn toàn không thèm để ý đến người vợ mà mình đã kết hôn kia, chẳng lẽ như vậy còn không được coi là tàn nhẫn hay sao?”

“Đúng vậy, tôi vốn yêu thích Y Lan... Nhưng mà, về sau... về sau thì tôi cũng cảm thấy có chút áy náy đối với cô ấy! Tôi không nên thích Y Lan, lại còn đi trêu chọc cô ấy nữa. Chẳng qua là, chẳng qua là, nếu như cô ấy không làm hại khiến Y Lan bị sinh non... Mà tôi hoàn toàn cũng không có ý định ép buộc cô ấy phải ly hôn!”

“Thiếu gia chỉ biết có nhị tiểu thư bị sinh non mà thôi! Nhưng khi đó ngài không có ở đây, tôi cùng với tất cả người hầu cũng nhìn thấy, thiếu phu nhân cũng là người bị hại. Cô ấy cũng bị ngã lăn từ trên lầu xuống dưới đất, cô ấy cũng bị sảy thai. Thiếu gia, ngài có biết hay không, ngài chính là người đã giết chết cả hai đứa trẻ kia. Ngay cả tôi đây, chỉ là người ngoài thôi cũng còn cảm thấy khó chịu là thế, vậy mà ngài lại còn đối xử với thiếu phu nhân như vậy!”

“Cô ấy... Cô ấy cũng bị sảy thai sao?” Trần Tấn Nhiên lập tức ngã ngồi ở trên ghế sa lon. Anh chợt nhớ tới buổi chiều tối ngày hôm xảy ra sự việc, khi trở về, anh nhìn thấy gương mặt của Ương Ương trắng bệch ra như tuyết, bộ dạng của cô không còn chút sức lực, đang nằm ở nơi đó rất suy yếu, còn nữa... Đêm khuya ngày hôm đó, khi anh đẩy cô ngã từ trên thang lầu xuống dưới, anh cũng đã nhìn thấy ở trên mặt thậm chí có những vết máu... Tại sao anh lại ngu xuẩn như vậy, anh hoàn toàn không hề mong muốn câu chuyện xảy ra theo phương hướng đó. Anh tuyệt nhiên không biết rằng anh đã gây ra chuyện tàn nhẫn như vậy! Anh hoàn toàn không biết mình đã làm cô bị tổn thương sâu sắc hơn như thế nào!

“Vâng, vì thiếu phu nhân đã ép buộc chúng tôi phải lừa gạt ngài, lần này thiếu phu nhân đã hoàn toàn bị tổn thương đến thấu tim, cho nên, thiếu phu nhân cũng đã không còn quan tâm đến bất cứ chuyện gì nữa, nên mới quyết định ly hôn! Thiếu gia, ngài đã ép buộc một người tốt như thiếu phu nhân phải ra đi như vậy. Tôi thật sự cũng không biết nên phải nói với ngài như thế nào nữa...”

Trần Tấn Nhiên ngã ngòi ở chỗ đó, trong đầu anh lúc này chỉ thấy vang lên những tiếng ông ông không ngừng. Anh thực sự không cách nào tiếp nhận nổi một chuyện như vậy. Anh căn bản không hề nghĩ đến chuyện lại sẽ xảy ra như vậy, anh vẫn luôn hận cô. Hận cô tại sao lại tàn nhẫn như vậy, hận cô tại sao lại kiên quyết nhất định đòi ly hôn như vậy! Ít nhất, ít nhất là khi Y Lan trở lại anh cũng chưa từng nghĩ rằng sẽ ly hôn với cô.

Trần Tấn Nhiên anh cũng không phải là một người vô tình. Lúc trước bọn họ đã từng ở chung một chỗ thực vui vẻ như vậy, anh đâu phải là đã quên mất toàn bộ. Anh thừa nhận anh đã thật tàn nhẫn, một chân đứng hai thuyền, không biết phải xử trí thế nào, lấy hay bỏ bên nào, nhưng mà anh cũng không phải là người không có tình cảm. Ở trong lòng anh, cô cũng không phải là không có một chút xú vị trí nào. Anh còn chưa có được cơ hội để xử lý chuyện giữa ba người bọn họ...

Cô liền đẩy Y Lan xuống thang lầu, làm hại đứa trẻ của anh và Y Lan không còn. Anh tức giận vì cô làm tổn thương Y Lan, đau lòng vì những chuyện mà Y Lan đã gặp phải. Hơn nữa, anh tức giận vì không ngờ cô lại là một con người có lòng dạ độc ác như rắn rết, đã làm ra những chuyện không còn tính người như vậy. Khi cô bỏ lại cho anh một tờ thỏa thuận ly hôn, anh tưởng chừng như bị cô chọc tức đến sắp nổi điên lên...

Anh đã nghĩ đến tất cả mọi chuyện, nhưng mà, duy chỉ có một chuyện mà anh lại không hề nghĩ tới, cô cũng mang thai đứa con của anh, cô cũng phải chịu đựng sự tàn phá như vậy.

“Vậy tại sao cô ấy lại nghĩ muốn đẩy Y Lan xuống lầu chứ? Cô ấy cũng đang mang thai đứa trẻ kia mà? Y Lan cũng đang mang thai đứa trẻ, tại sao cô ấy lại không đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ một chút?”

“Thiếu gia à, ngài nhìn thấy chính thiếu phu nhân đã làm như vậy sao?”

Trần Tấn Nhiên chết lặng người, trong đầu chột rung chuyển: “Chẳng lẽ Y Lan lại lừa gạt tôi hay sao?”

“Thiếu gia này, tại sao ngài lại không suy nghĩ một chút! Thiếu phu nhân đang mang thai đứa trẻ, cô ấy lại quan tâm đến đứa bé này như vậy. Mặt khác, khi đó không có một ai biết chuyện nhị tiểu thư mang thai. Như vậy, thiếu phu nhân dùng lý do gì để mạo hiểm thân mình, mà đẩy nhị tiểu thư xuống dưới như vậy? Sau đó lại đã làm hại đứa trẻ của mình cũng mất? Chuyện này đối với thiếu phu nhân mà nói, phỏng có ích lợi gì đây?”

“Chẳng lẽ cô ấy không hận Y Lan sao?” Trần Tấn Nhiên khàn khàn mở miệng: “Tôi yêu Y Lan, giữa tôi và Y Lan lại có quan hệ như vậy, cô ấy có thể chịu được sự kích động như vậy hay sao?”

“Ngài cũng biết ngài làm như vậy là đã một sự kích động đối với thiếu phu nhân sao?”

Trong khoảng thời gian ngắn, Trần Tấn Nhiên á khẩu không trả lời được.

Thím Lý cũng không muốn nói thêm gì nữa, dù sao thím cũng không biết giữa Ương Ương và Y Lan đã có chuyện gì xảy ra.

“Thiếu gia, hiện tại mấu chốt nhất của chuyện này chính là, bây giờ phải làm thế nào đối với lão gia? Lão gia thân thể vừa mới khỏe lại, không thể tiếp tục bị kích động nữa. Theo tôi thấy, không bằng ngài và thiếu phu nhân trước mắt hãy cứ diễn một vở kịch, lừa dối lão gia lần này đi đã...”

“Cô ấy sẽ bằng lòng sao?” Trần Tấn Nhiên lạnh lùng mở miệng nói. Nghĩ đến ngày đó anh nhìn thấy một màn kia, Ương Ương đã công khai cặp kè cùng với một người đàn ông khác như thế. Hiện tại những người trong nhà họ Trần này sống hay chết, có mắc mớ gì đến cô kia chứ! Cô đã hận anh như vậy, không chừng còn đang chờ anh người ngã ngựa đổ!

Ghi chú:

1. Khai môn kiến sơn: Câu thành ngữ. Dịch nghĩa: mở cửa thấy núi. Nghĩa bóng: đi thẳng vào vấn đề.

Chương 37

Đón Cô Về Nhà

“Thiếu gia...” Thím Lý khẽ thở dài: “Trong lòng ngài liền coi thiếu phu nhân là thành một người tội ác tày trời không thể dung thứ được như vậy hay sao? Nhưng mà ngài có biết thiếu phu nhân đã nói như thế nào không?”

“Cô ấy nói như thế nào?”

“Thiếu phu nhân nói, lão gia rất thương cô ấy, cô không muốn nhìn thấy lão gia lại bị đổ bệnh trở lại. Chỉ cần thiếu gia đồng ý cùng diễn trò, thiếu phu nhân liền phối hợp với ngài để diễn trò. Nếu như thiếu gia lựa chọn ngã bài, thiếu phu nhân liền tự mình đi nhận lỗi với lão gia.”

“Cô ấy thật sự đã nói như vậy sao?” Trần Tấn Nhiên chỉ cảm thấy trong lòng một hồi kích động! Ương Ương lại có thể nói ra những lời như thế thật sao? Chẳng biết tại sao trong lòng anh chợt xông lên một nỗi chua xót nhàn nhạt không nói ra thành lời. Trần Tấn Nhiên không khỏi liền khẽ nhắm mắt lại, nhớ tới khoảng thời gian Y Lan không có ở đây. Ngày đó, hai người bọn họ cả ngày cũng ở chung một chỗ, cô chẳng qua chỉ là một cô gái nhỏ cực kỳ đơn thuần...

Chẳng lẽ, chuyện xảy ra ngày đó còn có ẩn tình khác hay sao? Chẳng lẽ Y Lan đã lừa anh? Anh cảm thấy trong đầu có chút hỗn loạn. Từ đầu đến cuối, anh cũng chưa từng có chút hoài nghi đối với Y Lan! Nhưng mà bây giờ, lại thấy nổi lên một chút nghi ngờ.

Anh cũng không tận mắt nhìn thấy chân tướng câu chuyện xảy ra ngày đó. Tất cả mọi chuyện anh biết được đều có xuất xứ từ những lời khóc lóc kể lể của Y Lan. Nhưng mà anh nghĩ đến những lời nói kia của thím Lý thì... Ương Ương đang mang thai đứa trẻ, cô không có lý do nào không để ý đến sự an nguy của mình mà lại đi làm chuyện tổn thương đến Y Lan. Huống chi, nếu như Ương Ương đẩy Y Lan xuống lầu, tại sao ngay cả cô cũng bị té xuống như vậy?

Trần Tấn Nhiên chỉ cảm thấy trong lòng đột nhiên giật mình một hồi. Anh cũng không phải là một kẻ ngu, những chuyện lục đục với nhau ở trên thương trường anh đã thấy quá nhiều rồi. Có thủ đoạn gì mà anh còn chưa từng trải qua, có trận chiến tràn đầy gió tanh mưa máu nào mà anh còn chưa từng trải qua chứ? Chuyện như vậy cũng không khó bị phơi bày ra.

Nhưng mà, tại sao Ương Ương lại không nói ra? Nếu như đây là lỗi của Y Lan, tại sao Ương Ương lại không nói cho anh biết chân tướng...

Nhưng mà, Ương Ương có nói với anh thì sao đây? Rất nhanh, Trần Tấn Nhiên đã có đáp án! Tại trái tim của anh đã lệch về trên người Y Lan, vừa vào cửa nhà, anh liền chắc chắn nhận định là chính Ương Ương đã ra tay độc ác với Y Lan... Có lẽ, trong chuyện này do anh đã không phân tốt xấu, hung hăng vung ra một bạt tai, cho nên đã quét sạch đi tất cả sự chờ mong lẫn nỗi tủi thân tụt đáy lòng của cô đi rồi.

Trần Tấn Nhiên cảm thấy tâm tư có chút chán nản. Lại nghĩ đến khi cô quyết tuyệt quảng lại cho anh tờ thỏa thuận ly hôn, trái tim của anh liền co rút lại từng hồi, nếu quả thật chân tướng được rõ ràng...

Trần Tấn Nhiên chợt không dám nghĩ tiếp thêm nữa... Ương Ương có chấp như vậy, quyết tuyệt như vậy, liệu cô có thể lựa chọn tha thứ cho anh hay không.

“Thiếu gia, ngài hãy suy nghĩ thật kỹ đi! Nếu như ngài không muốn để cho lão gia biết, thì hãy nói cho tôi biết, tôi sẽ chuyển lời đến thiếu phu nhân. Hai ngày tới, trước hết cứ để cho cô rời khỏi nhà trọ trở về nhà đã, tránh cho cho lão gia sẽ nhìn thấy có chuyện gì đó không đúng, còn có...”

“Thiếu gia, nếu như ngài còn lo lắng cho trong lòng tiểu thư Y Lan không được thoải mái, trước hết ngài hãy đưa cô ấy đi ra ngoài mấy ngày, hoặc là đi ra ngoài nghỉ phép đi.”

Trần Tấn Nhiên khẽ vuốt cằm: “Chuyện này tôi sẽ đích thân nói chuyện với Y Lan. Thím Lý, không bằng... trước hết thím cũng cứ giữ bí mật này đi, Y Lan hiện giờ thân thể vừa mới khỏe lại, tôi không muốn làm cho tâm tình của cô ấy lại trở nên không tốt.”

Thím Lý thoáng ngạc nhiên: “Nhưng mà thiếu gia à, lần này có thể qua được cửa ải của lão gia, nhưng nếu như còn có những lần sau, rồi những lần tiếp theo nữa, sẽ phải làm sao bây giờ?”

“Đi một bước nhìn một bước đã! Tôi cũng không biết, rốt cuộc sẽ phải nói với ba ba như thế nào nữa đây...”

Trần Tấn Nhiên cũng có chút nhức đầu. Tình cảm giữa anh và cha mình vẫn rất tốt, chỉ là bởi vì anh muốn cưới Y Lan, mà cha anh lại coi trọng nhà họ Tống, buộc anh phải cưới Ương Ương, cho nên mới có thể làm phát sinh ra hiềm khích giữa hai cha con như vậy. Nhưng dù sao cũng là cha con ruột thịt, làm gì có cái chuyện thù hận qua đêm kia chứ? Lại nói, sức khỏe của cha anh lại không được tốt, anh làm con trai, đương nhiên trong lòng sẽ phải lo lắng, chỉ muốn để cho ông cụ được an tâm nghỉ ngơi, kéo dài tuổi thọ.

“Thiếu gia... Vốn là chuyện của vợ chồng người khác, tôi là người làm không nên chen miệng vào, chẳng qua là... Tôi thật sự là không bỏ được một người tốt như thiếu phu nhân. Ngày đó, khi nhìn thấy hai người ngày ngày ở cùng một chỗ, nhìn nhau như keo như sơn... nhưng không biết làm sao trở nên âm ỉ thành mức độ như bây giờ chứ?”

Thím Lý lại nghĩ đến hai đứa trẻ vô tội kia, hốc mắt không khỏi lại thấy cay cay. Nhưng thím lại sợ Trần Tấn Nhiên nghe thấy lại không nhịn được, cuống quýt lắc đầu nguầy nguậy một cái, thật mạnh, cười nói: “Thôi quên chuyện này đi, dù sao, hai người bây giờ cưới cũng đã ly hôn rồi, tôi đừng nói nữa thì hơn...”

“Thím Lý.” Trần Tấn Nhiên nghĩ đến sự chán ghét và quyết tuyệt của Ương Ương, chẳng biết tại sao đáy lòng anh lại có chút nhụt chí. Anh nặng nề thở dài, cúi đầu: “Tôi vẫn còn chưa ký tên vào bản thỏa thuận ly hôn, chẳng qua là, Tống Ương Ương cô ấy là quyết tâm muốn ly hôn.”

Thím Lý vừa nghe lời này, lập tức kích động: “Tuyệt vời! Thiếu gia của tôi, xem như đây là sự sáng suốt đầu tiên của ngài đó! Theo tôi nghĩ, cậu có thể lợi dụng cơ hội tốt khi lão gia trở về lần này, thiếu gia hãy biểu hiện thật tốt, hãy van cầu thiếu phu nhân thật tốt. Thiếu phu nhân là một cô gái có lòng dạ mềm yếu, không chừng cũng sẽ không ly hôn nữa...”

“Nhưng còn Y Lan thì làm sao bây giờ? Cô ấy cũng vừa mới mất đi đứa trẻ của tôi...”

Thím Lý cũng ngơ ngẩn: “Thiếu gia, trong lòng ngài vẫn còn nhớ kỹ thiếu phu nhân, nhưng lại không dứt bỏ được Y Lan. Cõi đời này làm gì có chuyện tốt như vậy? Người đẹp nữ hoàng chung một chồng còn không tránh khỏi tranh giành nhau nữa kia?”

“Tôi không có...” Trần Tấn Nhiên muốn cãi lại, nhưng vẫn cứ lắp bắp rồi dừng lại. Thật sự, có lúc anh cảm thấy thật sự rất nghi ngờ, có phải là người đàn ông không thể nào thích đồng thời hai người phụ nữ một lúc hay không?

“Thiếu gia, chuyện tình cảm của chính mình, không ai có thể giúp ngài được đâu. Tôi chỉ hy vọng thiếu gia hãy suy nghĩ cho kỹ càng một chút, cũng nên mau chóng suy nghĩ sớm nên lấy hay nên bỏ đi.”

Thím Lý thấy dáng vẻ Trần Tấn Nhiên dao động không chừng như vậy, cũng không khỏi cảm thấy khổ sở thay cho Ương Ương. Một cô gái tốt như vậy, tại sao lại phải chịu tội như vậy chứ?

Có lẽ, bà cũng không nên ảo tưởng về chuyện hai vợ chồng thiếu gia quay về lại với nhau nữa, không chừng chuyện ly hôn đối với Ương Ương lại chính là một chuyện tốt.

Y Lan đi dạo phố đã trở lại, tắm rửa xong liền kéo Trần Tấn Nhiên đến xem cô mặc thử từng cái, từng cái một. Nhưng mà Trần Tấn Nhiên cũng không có tâm tình nào mà ngắm. Anh ngồi ở trên giường nhìn Y Lan đang bận rộn ở đằng kia. Vóc dáng Y Lan rất cao, chẳng qua là cái lưng của cô có một chút không được thẳng thắn, không giống như Tống Ương Ương. Từ nhỏ tuy cô gái nhỏ Ương Ương cũng được nuông chiều, nhưng chỉ nhìn thoáng một cái cũng có thể thấy được cô đã được gia đình dạy dỗ rất tốt. Khi Ương Ương ngồi dáng vẻ bao giờ cũng rất đoan chính, kể cả khi cô đứng, dáng vẻ của cô cũng giữ vẻ tao nhã giống như một con Thiên Nga Trắng.

Quần áo của Y Lan có chút sắc thái sắc sỡ, giống như là ánh nắng chói chang của mùa hè. Tống Ương Ương tính nét lại giống như trẻ con luôn yêu thích màu hồng, xem ra giống như là một con búp bê nhỏ.

Y Lan thay đổi váy áo, quay người lại, nhìn ở trong gương chợt thấy bộ dáng của Trần Tấn Nhiên đang thất thần.

Cô hơi có chút mất hứng, đi tới bên cạnh anh: “Anh Tấn Nhiên, anh có tâm sự sao?”

“Y Lan, anh có chuyện muốn bàn bạc với em một chút.”

“Anh nói đi, anh Tấn Nhiên.”

“Anh muốn đưa em ra nước ngoài để nghỉ ngơi khoảng nửa tháng, có được hay không?”

“Sức khỏe của em đã tốt hơn rồi, tại sao còn phải ra nước ngoài để nghỉ ngơi?” Y Lan có chút không hiểu, nhìn anh đầy vẻ hồ nghi.

“Ngoan, anh đang lo lắng cho thân thể của em đây. Dù sao phụ nữ sinh non cũng đã gây ra một tổn thương rất lớn đối với thân thể. Bên kia khí hậu tốt hơn, rất thích hợp cho chuyện điều dưỡng thân thể, mấy ngày nữa khi anh hết bận công việc, anh sẽ đi đến đó để gặp gỡ lại với em, có được không?”

“Vậy thì em sẽ chờ anh hết bận rồi cùng đi.”

Trong lòng Y Lan ngọt ngào, nhẹ nhàng khoác lên trên cánh tay của anh.

Nhưng Trần Tấn Nhiên lại có chút không được tự nhiên. Anh cúi đầu ho khan một tiếng, nhẹ nhàng đẩy cô ra: “Y Lan, em hãy nghe lời.”

Y Lan càng tỏ ra không hiểu: “Anh Tấn Nhiên, có phải là có chuyện gì hay không mà muốn gạt em như vậy!”

“Không có.”

“Anh Tấn Nhiên.” Y Lan chỉ khẽ cười một chút, “Mỗi một lần anh nói láo, anh đều không dám nhìn vào đôi mắt của em! Anh lại đang định lừa gạt em sao?”

“Y Lan, chỉ cần em biết rằng anh không muốn nhìn thấy em phải chịu bị tổn thương là tốt.”

Y Lan muốn nói điều gì, ánh sáng nơi đáy mắt cũng chợt thấy có chút gắt gao, cô khẽ cười một chút: “Được, em đi.”

Trần Tấn Nhiên tựa hồ mơ hồ thở phào nhẹ nhõm. Y Lan buông cặp mắt có hàng mi dài, ánh mắt rũ xuống giống như một cái mảnh, khóe môi của anh từng chút, từng chút cong lên thành một nụ cười cong cong.

Ngày thứ hai sau khi đã chuẩn bị đầy đủ hộ chiếu cùng tất cả thủ tục, Trần Tấn Nhiên tự mình lái xe đưa Y Lan đi ra sân bay, cho đến khi nhìn thấy Y Lan tiến vào trong cửa kiểm soát an ninh, anh mới xoay người rời đi.

Được tới nửa đường, liền cho ô tô đi về phía phòng làm việc của Ương Ương. Trần Tấn Nhiên đỗ xe ở bãi đậu xe bên cạnh. Xuyên thấu qua cửa kính khổng lồ liền thấy hình ảnh người đang nhón nháo ở bên trong. Trần Tấn Nhiên nghĩ đến lời dặn dò của thím Lý, liền nhắm mắt bắt chập khó khăn bước thẳng vào trong phòng làm việc.

Sợ phải đối mặt với cô, bởi vì Trần Tấn Nhiên không biết nên đối mặt với cô như thế nào. Bởi vì chính anh đã tạo thành những tổn thương quá sâu sắc kia cho cô, sợ khi đối mặt cô, anh cũng không muốn còn phải nhìn thấy dáng vẻ cô lạnh lùng và từ chối. Trần Tấn Nhiên thở dài, trong bụng đã lặng lẽ đặt ra chủ ý, lần này chuyện này sau khi chấm dứt, anh sẽ tôn trọng ý kiến của cô, hoặc là ly hôn, như vậy anh cũng đáp ứng, hoặc là...

Anh nhẹ nhàng lắc đầu một cái, làm sao có thể có chuyện gương vỡ lại lành! Cô cũng đã dự bị đưa ra kế hoạch cùng với anh Trần Tấn Nhiên, cũng không có gì gọi là quá kém.

Đẩy cánh cửa xoay tròn ra, liếc mắt anh đã nhìn thấy dáng vẻ yêu kiều của cô đang ngồi ở trên chiếc ghế cao nhỏ. Cô đang chuyên chú cầm cây chổi quét đánh lại cho khách hàng chút má hồng. Sau đó lại quan sát từ trong gương một hồi nữa. Đợi đến khi cảm thấy hài lòng, cô mới hơi vuốt cái cằm cười lên một tiếng.

Chương 38

Cầu Thuộc Về Cầu, Đường Thuộc Về Đường

Đã có người nhìn thấy Trần Tấn Nhiên, vẻ mặt liền hơi trở nên có chút kinh ngạc. Rốt cuộc Ương Ương đã xảy ra chuyện gì vậy nhỉ? Ngày hôm nay là chồng cô tới đón, ngày hôm qua Đại thiếu gia Tư Dận vừa mới đón cô xong! Có lẽ nào Ương Ương lại một chân đạp hai thuyền sao?

Khi nhìn lại Trần Tấn Nhiên một lần nữa, trong con người lập tức đã có biểu cảm hồ nghi nhàn nhạt. Trần Tấn Nhiên cũng không phải là người ngốc, anh lập tức liền hiểu ra ngay ý nghĩa kín đáo trong ánh mắt của mọi người, sắc mặt anh không khỏi trở nên u ám nặng nề.

“Ương Ương...” Người lao công khẽ đẩy đẩy Ương Ương, hất hất cái cằm về phía Trần Tấn Nhiên. Ương Ương ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy bóng dáng cao lớn ngang tàng của Trần Tấn Nhiên đang đứng ở nơi đó. Trong bụng cô đã hiểu ngay, vì vậy cô cũng không hề cảm thấy kinh ngạc, chẳng qua chỉ chậm chậm thu dọn gọn gàng lại đồ mỹ phẩm của mình, sau đó cô báo cho ông chủ một tiếng, nói cô tan tâm trước một giờ đồng hồ.

“Đi thôi!” Ương Ương khẽ cười một chút. Trần Tấn Nhiên thấy khuôn mặt tươi cười nhẹ nhõm của Ương Ương, không có chút tức giận. Cô không hề có một chút tủi thân, không biểu hiện vui vẻ, cũng không biểu hiện chán ghét. Cô vậy mà lại có thể bình tĩnh như vậy, nó tạo cho anh một loại cảm giác gần như hít thở không thông. Trần Tấn Nhiên nhíu lông mày thật chặt.

Nếu như cô tức giận hay chán ghét, thì sẽ nói rõ trong lòng cô vẫn còn để ý đến những hành động mà anh đã làm anh đối với cô, cùng những tổn thương mà anh đã gây ra cho cô. Nếu như cô tủi thân hoặc là vui vẻ, thì sẽ nói rõ anh vẫn còn có một vị trí nào đó trong lòng cô. Nhưng mà cô như thế này, không buồn không vui, bình thản không chút gọn sóng, có phải đã nói rõ, cô thật sự đã không còn để ý đến anh nữa, dù chỉ là một mảy may chút xíu, hay không? Ở trong lòng của cô, giờ đây đã coi anh thành một người xa lạ rồi chẳng?

Lên xe, Ương Ương cũng không giống như trước kia, cô cứ luôn miệng nói líu ra líu ríu không ngừng. Còn bây giờ, chẳng qua phải một lúc thật lâu, cô mới nhàn nhạt hỏi anh một câu: “Khi nào thì ba ba trở lại vậy?”

“Chiều nay ông sẽ đến.”

Ương Ương khẽ buông tròn mắt xuống, nếu như đưa trẻ kia mà còn, thì chắc là cũng đã được hơn ba tháng rồi. Khi được hai tháng, thì có thể nói cũng không nhìn rõ được thân hình thể nào thật, việc nói dối để qua sự kiểm tra, cũng rất đơn giản.

Cô liền ồ lên một tiếng, sau đó bắt đầu bàn bạc với anh một số chuyện thật tỉ mỉ và cẩn thận tinh tế.

Bao gồm cả chuyện hai người bọn họ ở phòng ngủ, bao gồm hành lý của cô, bao gồm khi ở trước mặt ba ba thì nên như thế nào, bao gồm cả chuyện phải nhất trí trong cách nói của bác sĩ như thế nào...

Chẳng qua là, cô càng nói đến cuối cùng, mi tâm của Trần Tấn Nhiên liền càng nhíu lại chặt hơn. Ương Ương cẩn thận nghiêm túc bàn bạc với anh những chuyện như vậy, còn thương lượng để hai người cùng diễn vở kịch này như thế nào cho tốt, cách diễn cảnh một đôi vợ chồng ân ái như thế nào cho tốt, rồi cả giọng điệu khi bàn bạc các công việc chung như thế nào cho đạt... Tất cả những điều này đã làm cho anh cảm thấy phiền não từng hồi, từng hồi.

Lúc này cảm giác không vui kia, giống như là đã luồn dọc theo mỗi một cọng lông, theo lỗ chân lông chui đi ra bên ngoài, làm cho da của anh cũng hơi nổi lên nhột nhột.

“Đừng nói nữa.” Trần Tấn Nhiên chột cắt ngang lời cô nói. Ương Ương kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn về mặt tức giận của anh.

Bất kể cô làm cái gì, bao gồm cả hiện tại, cô giống như một “Thánh mẫu”, làm một cô gái tốt, thu xếp giúp đỡ cho anh. Vậy mà anh lại còn nhìn cô với vẻ không vừa mắt như vậy! Ương Ương chỉ thoáng nở nụ cười nhàn nhạt, tự nói với mình, chẳng qua cũng chỉ là một lần cuối cùng này mà thôi, chẳng cần thiết phải so đo với anh là hay nhất.

“Thật xin lỗi.” Bỗng nhiên Trần Tấn Nhiên lại mở miệng, quay mặt lại, bình tĩnh liếc nhìn cô một cái: “Tôi thật không phải, không nên hung dữ với em như vậy.”

Ương Ương chỉ thoáng nở nụ cười lạnh nhạt: “Không sao đâu!”

Cô xoay mặt đi, nhìn ra ngoài cửa sổ. Hai người cũng không nói gì thêm nữa.

Về đến nhà, thím Lý không kiềm chế nổi sự vui vẻ, làm một bàn đồ ăn thật lớn. Trần Tấn Nhiên không có khẩu vị gì, nhưng Ương Ương thì ngược lại. Cô ăn với một dáng vẻ cực kỳ cao hứng, phấn chấn. Đã thật lâu rồi cô không được ăn những đồ ăn mà thím Lý đã nấu, thực sự nhớ muốn chết.

“Ăn nhiều thêm một chút đi! Hãy xem lại mình một chút, thiếu phu nhân lại gầy đi rồi, nên nghỉ ngơi bồi dưỡng cho tốt...”

“Còn món súp này nữa, nó rất tốt đối với phụ nữ đấy. Bỏ huyết bỏ khí, rất tốt cho khôi phục lại sắc đẹp cho phụ nữ đó... Cô vừa mới phải hứng chịu khổ nạn lớn như vậy, cần phải uống nhiều hơn một chút...”

Lời nói kia của thím Lý vừa thốt ra, Trần Tấn Nhiên đang ngồi ở một bên trong phòng khách xem ti vi, sống lưng cũng lập tức thấy căng thẳng.

Ương Ương cũng ngừng bữa, ngược mắt lên nhìn thấy bóng lưng của Trần Tấn Nhiên. Anh ngồi ngay ngắn ở tại chỗ đó, không hề nhúc nhích, tựa như là không hề nghe được chuyện gì.

Cô nhớ đến ngày đó, khi anh thấy Y Lan sinh non thì bộ dạng gần như hồng mắt. Nhưng còn hiện tại, anh biết cô cũng gặp phải tình trạng giống như vậy, thì anh lại rất bình thản. Ương Ương liền thoải mái cười lên một chút, sau đó lại cúi đầu xuống bắt đầu ăn súp.

“Cảm ơn thím Lý, cháu đã khôi phục lại sức khỏe...”

“Khôi phục cũng phải tiếp tục bồi bổ cho sức khỏe, thiếu phu nhân không nhìn thấy ngày đó cô đã chảy bao nhiêu máu...” Thím Lý vẫn còn đang thao thao bất tuyệt, Trần Tấn Nhiên cũng đã không thể ngồi yên được nữa. Anh lập tức đứng bật dậy, xoay người lại, sắc mặt tái xanh dứt khoát đi đến trước bàn ăn, đưa tay kéo cánh tay của Ương Ương, khàn giọng mở miệng nói: “Theo tôi đi lên lầu nào!”

“Thiếu gia, thiếu phu nhân còn chưa kịp ăn hết súp đâu...”

Thím Lý bất mãn đang muốn khuyên can, nhưng Ương Ương cũng đã dừng lại, nói với bà: “Không có chuyện gì đâu, một lát nữa cháu lại xuống, sẽ tiếp tục uống hết.”

Ương Ương thả cái muỗng xuống, đứng lên, cùng Trần Tấn Nhiên đi lên lầu. Ngón tay của anh lúc này thật có lực, nắm cổ tay của cô kéo đi, thật đau. Ương Ương hơi cau lông mày lại, nhưng vẫn như cũ không nói gì hết.

Trần Tấn Nhiên đẩy cánh cửa phòng ngủ ra, kéo Ương Ương vào bên trong, sau đó nặng nề khóa trái cánh cửa lại. Anh hung hăng nhìn cô chăm chăm, ánh mắt bén nhọn như vậy khiến cho Ương Ương có chút khiếp đảm. Anh... Sẽ không phải lại nghĩ muốn đánh cô chứ!

“Tại sao em lại gạt tôi? Tại sao em mang thai lại không nói cho tôi biết? Tại sao đứa trẻ không còn nữa cũng không nói cho tôi hay? Tôi cũng là ba ba của đứa trẻ kia mà, tôi có đủ tư cách để được biết tất cả mọi chuyện!”

Trần Tấn Nhiên tức giận đến mức thân thể phát run lên! Nghĩ đến những lời mà thím Lý đã nói, Y Lan vừa mới có thai, mà đã chảy máu nhiều như vậy, vậy mà đứa trẻ của bọn họ, thời điểm đó cũng đã được hơn hai tháng rồi, tình hình của Ương Ương nếu đem so sánh với Y Lan thì còn bết bát hơn!

“Nói cho anh biết thì thế nào chứ?” Ương Ương bình tĩnh nhìn vẻ mặt đầy tức giận của Trần Tấn Nhiên: “Khi đó anh đã dự định cùng với Y Lan rồi. Nếu như tôi mà nói cho anh biết, anh sẽ chỉ có yêu cầu tôi bỏ đứa trẻ đi mà thôi.”

“Ồ trong lòng em tôi chính là một người máu lạnh như vậy hay sao?” Trần Tấn Nhiên lại càng tức giận hơn, đồng thời anh lại cảm thấy trong lòng uất ức không nói ra được.

Đó cũng là đứa trẻ của anh mà. Hơn nữa, anh cũng không phải là một ác ma tàn nhẫn, ngay cả đứa con của mình mà cũng muốn giết chết!

“Nếu như vậy, anh hãy nói cho tôi biết, anh sẽ xử trí chuyện này thế nào?”

“Tôi...” Trần Tấn Nhiên lập tức nghẹn họng. Đúng như vậy, anh có thể xử trí chuyện này thế nào đây? Bởi vì Ương Ương mang thai, cho nên anh lại đuổi Y Lan ra khỏi nhà một lần nữa hay sao? Tình cảm của anh đã tê liệt, rối loạn thành một đoàn, ngay cả chính bản thân anh cũng không thể hiểu rõ nỗi nữa.

“Anh cũng không có cách nào để giải quyết, có đúng hay không?” Ương Ương cười khở một tiếng, “Hiện tại đứa trẻ đã không còn, tôi cũng không muốn nhắc lại chuyện này nữa. Trần Tấn Nhiên, mọi chuyện trước mắt bây giờ cũng cần phải xóa bỏ đi! Đợi đến khi ba ba trở về bên kia, chúng ta sẽ cầu thuộc về cầu, đường thuộc về đường.”⁽¹⁾

Trong nháy mắt tim của Trần Tấn Nhiên đau nhói như bị dao cắt. Anh đưa tay lên đè xuống bả vai của Ương Ương: “Tôi không đồng ý!”

Lời nói này của anh, lập tức đã chọc cười Ương Ương. Cô cười nghiêng cười ngửa, cười tới cười lui, cười đến mức thiếu chút nữa nước mắt trào ra. Ương Ương ngạo nghễ nhìn Trần Tấn Nhiên, mở miệng nói rành rọt từng chữ từng câu: “Trần Tấn Nhiên, tôi chỉ hỏi anh, tại sao anh lại không đồng ý? Anh có tư cách gì mà không đồng ý? Nếu như anh có thể nói ra một lý do làm cho người khác phải tin phục, tôi, Tổng Ương Ương này liền nghe theo lời dạy bảo của anh!”

Đôi con ngươi đen bóng trong hốc mắt của cô lúc này chẳng qua chỉ còn sự lạnh nhạt, chán ghét. Mặc dù cô đã cố gắng mạnh mẽ tự kiềm chế, nhưng sự lạnh lùng của Ương Ương vẫn cứ đè ép anh lên một hồi một hồi lạnh lẽo.

Tại sao anh lại không đồng ý ư. Anh không thể trả lời lại cho cô được. Anh liền tìm cho mình một lý do để cho mình tin phục, cũng không nói ra được.

“Không nói ra nỗi phải không?” Ương Ương thật sự đã rất mệt mỏi trước tình cảnh anh ăn ở hai lòng như vậy. Anh đã tự mâu thuẫn với tất cả những gì mà hôm nay anh đã nói. Tay Ương Ương lập tức chỉ về hướng cửa phòng ngủ: “Anh đi ra ngoài đi!”

Trần Tấn Nhiên đột nhiên ngẩng đầu lên, lại chỉ thấy trong con ngươi của cô hàm chứa sự lạnh lẽo, giống như núi băng ngàn năm vậy. Nhưng nó lại mang theo sự tuyệt vọng khắc cốt không nói ra được. Trần Tấn Nhiên lắp bắp không nói được câu gì, thế nhưng ở trước ánh mắt của cô như vậy, anh cũng buộc phải xoay người, từng bước, từng bước đi ra khỏi gian phòng.

Cánh cửa được nhẹ nhàng đóng lại. Sức lực trong cơ thể của Ương Ương cũng tựa như đã bị tiêu tán hết. Cô chậm rãi buông thõng hai cánh tay xuống dưới, cả người mệt mỏi ngồi co quắp ở trên giường.

Sự tranh cãi này nhất thời ai chiếm được vị trí thượng phong thì sẽ thế nào... Cô đã sớm thua rồi, ngay cả một chút xíu bạc lẻ⁽²⁾ cũng không có nữa.

Cả một đêm dài, từ buổi lễ kết hôn đã lâu cho tới bây giờ, đây là lần đầu tiên, Ương Ương đã ngủ ở phòng ngủ chính, mà anh lại hạ mình, ngủ ở trong phòng dành cho khách.

Hai phòng cách nhau một cái vách tường, nhưng cả hai đều không hề hay biết, đối phương của mình cũng trần trọc trở mình, không sao ngủ được.

Đợi đến sáng sớm hôm sau, khi rời giường, xuống lầu, Ương Ương đã mang đôi mắt của gấu mèo. Thím Lý làm xong bữa ăn sáng, hai người yên lặng ngồi đối diện, không nói tiếng nào ăn.

Ăn xong bữa ăn sáng, Trần Tấn Nhiên đi làm, Ương Ương cũng ra cửa.

“Nhớ xin nghỉ buổi chiều, chuyến bay của ba ba đến đây lúc ba giờ.” Trần Tấn Nhiên đi tới bên cạnh cô, nhẹ giọng nói một câu. Anh nói với cô tựa như đang cầu xin vậy.

Ương Ương miễn cưỡng ngẩng đầu lên, thấy một đôi con ngươi trong veo. Hàng lông mi của anh thật dài hơi chớp chớp một chút. Bởi vì cô buồn ngủ, hoặc là một chút chuyện gì đó mà cô chưa nghĩ tới. Trong con ngươi của anh tựa như hàm chứa hơi nước, giống như là một thiếu niên u mê hồ đồ, mang theo một chút sợ hãi mềm mại.

Ghi chú:

1. Ý nói hai người ai đi đường nấy, không còn có sự liên quan gì với nhau nữa.

2. Nguyên văn: trù mã (筹码): Dịch nghĩa: lợi thế; thẻ đánh bạc; je-ton tính điểm; đồng xu; tiền bạc và séc phiếu thay tiền; tiền bạc và séc phiếu thay tiền.

Chương 39

Cũng Không Từng Nghĩ Rằng Lại Có Thể Yêu Sâu Sắc Đến Mức Không Thể Tưởng Tượng Như Vậy

Ương Ương quay mặt đi, lạnh lùng ừ một tiếng, xoay người liền đi ra cửa.

Trần Tấn Nhiên hơi sừng sốt một chút, chột cú đầu, anh đứng lại trong chốc lát, rồi cũng đi ra ngoài theo. Thời điểm anh lấy xe ra, thấy tài xế lúc này cũng đang quay đầu xe, Trần Tấn Nhiên định mở miệng nói sẽ đưa cô đi làm, nhưng mà anh há mồm định nói mấy lần, lại vẫn không tài nào nói ra nổi. Ương Ương đứng xoay lưng về phía xe của anh, để lại cho anh một bóng lưng lạnh lạnh kiêu hãnh. Trần Tấn Nhiên hơi nuốt nước miếng một cái, đạp chân ga, cho xe chạy đến, dừng lại ở bên cạnh Ương Ương, mở cửa xe đi ra ngoài.

Ương Ương đứng yên ở đó, cũng không hề động đậy. Qua kính chiếu hậu bên trong, Trần Tấn Nhiên nhìn thấy, từ đầu đến cuối, ngay cả nhìn về phía anh ở bên này, cô cũng không hề liếc nhìn tới đến một cái.

“**B**a ba!” Liếc nhìn thấy một ông già mặt mũi hồng hào đi ra, trên mặt Ưong Ưong đã sớm nở một nụ cười, nhìn cô giống như là một đóa hoa nhỏ rực rỡ. Ưong Ưong chạy mấy bước tới đón, cô khoác luôn tay mình lên cánh tay của người cha chồng: “Ba đi đường có mệt lắm hay không? Trong người có nơi nào không thoải mái hay không?”

Nhìn vẻ mặt của Ưong Ưong gấp gáp, ông cụ Trần hết sức vui vẻ, liên tục gật đầu, vừa nói như khen ngợi: “Tốt lắm, cả người đều rất khỏe mạnh! Thật là một đứa bé ngoan, ta có một nàng dâu hiếu thuận như vậy, còn tốt hơn có mười đứa con trai!”

Trần Tấn Nhiên liền cười, cũng đi theo tới bên ông, dự định muốn nâng đỡ cha mình. Nhưng không ngờ ông cụ lại cực kỳ tốt tính, mở miệng nói: “Đi ra mà đỡ vợ của con đi, không cần phải để ý đến ta đâu, ta rất khỏe!”

Một phát, gạt tay của Trần Tấn Nhiên ra, đẩy anh về phía Ưong Ưong ở phía bên kia.

Trần Tấn Nhiên nhìn vẻ mặt đầy hứng khởi của cha mình, không khỏi dờ khóc dờ cười: “Nhìn ba một chút xem, có con dâu rồi, nên cũng không cần đứa con trai này nữa!”

“Không có một thứ gì cũng có thể quan trọng hơn so được với đứa con dâu hiền và đứa cháu nội của ta!” Ông cụ Trần hết sức vui vẻ, lại quan sát Ưong Ưong trên dưới một lượt: “Vậy tại sao ta vẫn chưa nhìn thấy gì vậy...”

“Ba, mới có ba tháng thôi mà... Làm sao đã có thể nhìn ra được...” Ưong Ưong mở miệng nói nghe vẻ hờn dỗi, mặt đỏ như. Trần Tấn Nhiên hơi cúi đầu liền nhìn thấy vẻ mặt đầy sự ngượng ngùng của cô, ngay cả vành tai cũng đỏ hồng lên, giống như màu của viên ngọc San Hô, trong bụng không khỏi thoáng có chút sợ hãi.

Trần Tấn Nhiên tự tay ôm lấy ngang hông của Ưong Ưong, hơi kéo cô hướng vào trong ngực của mình một chút: “Ba, nhìn ba gấp gáp kia, còn những hơn sáu tháng nữa kia mà!”

Ông cụ Trần liền gật đầu một cái: “Cho đến khi cháu nội ngoan của ta ra đời, nhất định bệnh của ta sẽ khỏe lại rất nhanh thôi!”

“Con xem hiện tại ngài cũng rất nhanh nhẹn rồi!” Trần Tấn Nhiên hơi sáng giọng nói với cha mình.

Ông cụ Trần liền làm bộ trưng anh như tức giận, làm vẻ mặt dưng râu trợn mắt như muốn để cho Ưong Ưong cũng vui vẻ lên. Người một nhà vui vẻ hòa thuận cùng lên xe, đi về nhà.

Thím Lý đã sớm làm xong một bàn đầy đồ ăn, chỉ chờ bọn họ trở lại.

Ông cụ Trần vừa mới xuống phi cơ, không có khẩu vị để ăn uống, chỉ uống một chút súp, sau đó liền đi nghỉ ngơi, trên bàn ăn chỉ còn lại Ương Ương và Trần Tấn Nhiên.

Mới vừa rồi trên mặt Ương Ương còn chùng chắt các nụ cười và sự ôn nhu, chỉ trong nháy mắt tất cả liền biến mất vô ảnh vô tung rồi.

Trần Tấn Nhiên cảm thấy thức ăn vốn đang rất ngon miệng, trong lúc nhất thời liền thay đổi đột nhiên thành vô vị. Anh cúi đầu không nói thêm câu gì nữa, nhưng anh cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Bữa cơm trôi qua thật nhanh chóng. Cơm nước xong, hai người đi lên lầu. Ông cụ Trần ở nhà, bọn họ chỉ có thể ở chung trong một gian phòng ngủ.

Ương Ương tắm rửa xong, bọc người lại trong một chiếc áo ngủ vừa dày lại vừa lớn, nhìn cô nghiêm nghiêm thật thật như được gói trong một chiếc túi. Cô ôm một chiếc chăn, lại cầm theo một chiếc gối đầu theo bên mình. Trần Tấn Nhiên kinh ngạc nhìn cô: “Cô định làm cái gì vậy?”

Ương Ương chỉ ngón tay vào chiếc ghế sa lon, nét mặt không chút thay đổi: “Tôi ra ngủ ở ghế sa lon...”

Trần Tấn Nhiên cảm giác mình lại muốn nổi giận! Tổng Ương Ương, em cứ ghét tôi mãi như vậy hay sao?

Sững sờ hồi lâu, anh chợt đứng lên, một phát kéo cánh tay của Ương Ương, đẩy cô tới bên giường, “Tôi sẽ ra ngủ ở trên ghế sa lon.”

“Tại sao?”

“Dù sao thì cô cũng đang giúp tôi thế này! Ngủ ở ghế sa lon sẽ không thoải mái, cô lên ngủ ở trên giường đi.” Anh nằm xuống, lôi kéo chiếc chăn lên đắp, sau đó liền nhắm mắt lại, không để ý tới cô nữa. Ương Ương chỉ cười cười, cũng từ chối cho ý kiến, với cô thì như thế nào đều được hết. Cô lười phải để ý đến anh, cũng lười phải tranh luận cùng với anh.

Hai người ngủ riêng rẽ trong cả đêm, nhưng cũng không ai nói lời nào.

Đợi đến sáng sớm tỉnh lại, chợt nhìn đến Trần Tấn Nhiên, Ương Ương sợ hết hồn. Suốt mấy ngày nay cô cũng đã quen ngủ một mình rồi, vừa mở mắt ra thì nhìn thấy có một mình. Nhắm mắt lại cũng vẫn chỉ thấy có một mình, đột nhiên nhìn thấy trong phòng xuất hiện một người đàn ông, cô thực sự đã bị dọa sợ.

Ngâm mình trong nước thật lâu mà cô vẫn chưa tỉnh hồn. Ương Ương chỉ cảm thấy trong lòng cảm thấy thật phiền muộn, cô chỉ muốn được sớm rời đi khỏi cái chỗ này sao cho nhanh hơn một chút.

Khi nhìn thấy Trần Tấn Nhiên thì trái tim của Ương Ương cũng không bao giờ còn bị tăng nhịp đập dồn thật nhanh nữa. Cũng như sẽ không còn bị rung

động, hoặc là đau lòng trước ánh mắt nhìn đầy sự ôn nhu hoặc là chỉ có sự tức giận chán ghét của anh nữa.

Cô nghĩ, tình cảm của mình đối với Trần Tấn Nhiên vốn dĩ đã mỏng manh, nhưng chút ít tình cảm còn sót lại đó, đến bây giờ cũng đã bị sự tàn nhẫn cuối cùng của anh làm cho tan thành mây khói rồi.

Như vậy, thật tốt vô cùng, Ương Ương yên lặng cười.

Cô thật may mắn khi thấy mình đã có tính tình tốt hơn quá nhiều so với những người phụ nữ khác, cho nên, dù cô có bị tổn thương, thì vết thương cũng sẽ khỏi hẳn rất nhanh, sẽ không để cho vết thương này vẫn tiếp tục hành hạ mình, cũng sẽ không để cho trái tim của mình há miệng chảy máu nữa.

Ương Ương ngâm mình trong bồn tắm một lúc lâu, sau đó đi ra ngoài. Trần Tấn Nhiên đã dậy, đang ngồi ở tại phòng ngủ đợi cô. Trong lòng Ương Ương hiểu rất rõ điều này, liền khoác cánh tay của anh, cùng đi xuống lầu.

Cha chồng của cô đang ngồi ở dưới lầu rồi, thấy bộ dạng hai người bọn họ thân mật như vậy, thật sự rất vui vẻ. Ông liên tiếp vẫy vẫy tay về phía Ương Ương: “Đứa bé ngoan, mau xuống đây, thím Lý của con đã hầm cách thủy cháo tổ yến cho con rồi đây. Độ ấm nóng cũng vừa vặn, con mau tới ăn một chút.”

Ương Ương nhìn dáng vẻ từ ái của ông cụ Trần, đột nhiên trong lòng cô xông lên một hồi chua xót. Bất kể là ông thương cô, hay là bởi vì quá thật ở trong mắt của ông nhìn thấy cơ duyên của cô cũng tốt, hoặc là bởi vì đứa bé trong bụng của cô cũng được, tất cả cũng đều làm cho cô cảm thấy cảm động.

Chẳng qua hiện giờ, ngoại trừ việc cô bắt đắc dĩ vì muốn báo đáp đối với ông cụ, cho nên vẫn còn đang lừa gạt ông cụ, cô căn bản không có đứa trẻ trong bụng, hơn nữa, về sau này, cũng sẽ không thể có được nữa.

Cô đã chân chân thật thật quyết tâm rồi. Cô và Trần Tấn Nhiên đã ân đoạn nghĩa tuyệt, cả đời này cũng sẽ không bao giờ có thể ở cùng nhau được nữa.

“Ba ba, không phải là ngài thương Ương Ương, chẳng qua là ngài yêu thương cục cưng của Ương Ương thôi!” Ương Ương bất mãn xông đến bên cạnh ông cụ Trần nói như làm nũng. Trần Tấn Nhiên nhìn bộ dạng cười dí dỏm của cô thật đáng yêu, tâm tình tựa hồ cũng tốt hơn theo. Ông cầm tay cô, kéo cô ngồi xuống: “Nói bậy nào, ba ba đối với em tốt như thế, tôi đây cũng ghen tỵ.”

“Nhìn xem, con đó, đứa nhỏ này, con còn muốn tranh giành tình cảm với vợ của mình hay sao? Hiện tại thân thể của Ương Ương nặng nề, con cũng không nên chọc nó tức giận, cố gắng chăm sóc thật tốt cho đứa trẻ này, biết không?” Ông cụ Trần tha thiết dặn dò, lại tự mình múc cháo cho Ương Ương, trong miệng vẫn nói: “Một đứa nhỏ tốt như vậy, tiểu tử xấu tính kia, cũng không biết anh đã tu luyện mấy đời mà có phúc khí như vậy!”

Trần Tấn Nhiên nhất thời có chút trầm mặc. Anh lặng lẽ liếc nhìn Ương Ương một cái, thấy bộ dạng mỉm cười của cô như thế, ngoan ngoãn phục tùng

uống cháo như vậy. Trái tim của anh thoáng hơi co rút lại đau đớn. Anh đã từng nhìn thấy gương mặt tươi cười như vậy, luôn điềm tĩnh và tốt đẹp, không một chút tính toán hay mưu đồ gì. Cô thiện lương làm cho người ta phải đau lòng. Nụ cười này của cô, trước đây anh cũng đã từng được nhìn thấy ở Hứa Hoan Nhan. Mà cô, quả nhiên chính là một hình mẫu của một người phụ nữ tốt đẹp. Cho nên, Hứa Hoan Nhan mới có thể làm cho A Hạo nhớ thương nhiều năm như vậy, từ đầu đến cuối không thể nào quên được.

Trần Tấn Nhiên cảm thấy trong lòng mình trở nên phiền loạn một mảnh. Anh nhớ tới năm đó, A Hạo cùng Tô Lai dây dưa không rõ, trong đầu giống như toàn chứa mỡ heo, đã làm tổn thương Hứa Hoan Nhan, một lòng muốn cùng với Tô Lai, nhưng đến cuối cùng, thời điểm cậu ta đã đạt được ước muốn, mới hậu tri hậu giác hiểu ra được tình cảm của mình thuộc về ai.

Mình ban đầu còn mắt tinh tâm sáng, đã từng mắng Thân Tổng Hạo, chẳng qua là, anh chưa từng mắng Thân Tổng Hạo thật rõ ràng. Vậy mà, chính mình bây giờ cũng gặp phải tình cảnh như vậy.

A! Nhưng sao có thể tương tự được nhỉ? A Hạo đã kết hôn với Hứa Hoan Nhan, sau đó bởi vì Tô Lai, mà anh bị buộc phải ly hôn. Trần Tấn Nhiên anh và Ương Ương kết hôn, nhưng cũng vì Y Lan, mà dẫn đến chuyện buộc phải ly hôn.

Chẳng qua là, đứa con của Hứa Hoan Nhan không bị chết! Hai người bọn họ có một đứa con gái xinh đẹp như vậy, coi như không có chuyện gì, gương vỡ lại lành, cả đời này cũng cứ liên lạc dính dáp không ngừng. Nhưng còn anh thì sao, đứa con của anh và Ương Ương đã không còn nữa!

Mối liên hệ duy nhất giữa anh và cô, hiện giờ cũng đã bị cắt đứt.

Anh nghĩ tới đây, trong khoảng thời gian ngắn, trong bụng cũng có chút thờ dãi như thừa nhận. Không hiểu sao cảm giác mát mát cứ từng điểm từng điểm lao tới xuyên qua cả người anh. Trần Tấn Nhiên chợt phát hiện, thật ra thì, thời điểm anh cùng với Ương Ương, thật sự nhớ tới Y Lan rất ít.

Mà suốt cả mấy ngày, khi anh cùng với Y Lan nghỉ phép mấy ngày ở nước ngoài, lại không lúc nào không nghĩ đến Ương Ương.

May mắn, bọn họ từng có một khoảng thời gian quá tốt đẹp, nhưng cũng thật tiếc nuối, điều tốt đẹp này thực sự đã tồn tại làm cho người ta nhớ tới liền thấy từng hồi từng hồi sâu não.

Ông cụ Trần chỉ ở lại Trung Quốc có một tuần. Dù sao tuổi của ông cụ cũng đã cao, bệnh tình trong thân thể của ông cũng không được tốt. Nếu như sống trong cuộc sống có chút ồn ào, thì sợ là ông cụ sẽ không thích ứng được. Đêm hôm đó, trước khi lên máy bay, người trong nhà lại tụ tập lại cùng nhau ăn bữa tiệc lớn.

Thời điểm Ương Ương ở phòng bếp giúp đỡ thím Lý nấu nồi súp, ông cụ Trần liền gọi Trần Tấn Nhiên đến bên cạnh.

Chương 40

Chân Tướng

“Anh cần phải đối xử tốt hơn đối với Ương Ương! Đứa nhỏ này có trái tim chân thực, người nào đối với nó tốt, nó sẽ nhớ một đời.”

Trần Tấn Nhiên lặng yên, như vậy, có phải nếu như người nào đối xử với cô không tốt, cô cũng sẽ nhớ một đời hay không?

“Ta có thể đoán được một chút gì đó.” Ông cụ Trần thở dài: “Anh là con trai của ta, trong lòng anh nghĩ điều gì, chẳng lẽ ta lại không biết hay sao? Tấn Nhiên, anh và Y Lan không thích hợp với nhau đâu, dĩ nhiên, ta biết Y Lan cũng là một cô gái tốt.”

“Ba ba, con và Y Lan...”

“Ta bất kể ban đầu hai đứa như thế nào, nhưng mà lúc nào anh cũng phải nhớ, anh đã kết hôn rồi. Anh là chồng của Ương Ương, anh phải tận tâm, gắng sức làm tròn trách nhiệm và nghĩa vụ của một người chồng, phải gánh vác tất cả những công việc thuộc về trách nhiệm của người đàn ông.”

Trần Tấn Nhiên lắp bắp không dám nói năng gì. Làm sao anh dám nói, anh đã làm cho Ương Ương bị tổn thương, anh đã gây cho cô thương tích đầy mình đến mức, cô đã quyết tâm muốn ly hôn với anh.

“Tốt nhất là anh hãy tự suy nghĩ thật kỹ một chút, những năm qua, ta thấy anh mặc dù trong lòng anh có Y Lan, nhưng ta cũng chứng kiến bên anh cũng có những người phụ nữ khác. Điều này nói rõ cái gì, Y Lan cũng không phải là người phụ nữ mà anh thực lòng yêu mến, hoặc chính là, tình cảm của anh với Y Lan không phải là loại tình yêu giống như chính anh đã nghĩ.”

Trần Tấn Nhiên trở nên tỉnh ngộ, anh lập tức liền nghĩ đến A Hạo. Những năm Hoan Nhan đã rời đi như thế, từ đầu đến cuối A Hạo cũng vẫn luôn chờ đợi cô, vẫn luôn không hề có một người phụ nữ nào khác. Anh cảm thấy trong bụng lạnh lẽo một mảnh, chẳng lẽ, thứ tình cảm mà anh vẫn tự xưng là kiên định, khắc sâu, duy nhất kia, không phải là tình yêu, đó chỉ là thứ tình cảm do anh đã ngộ nhận, do anh đã lầm tưởng?

Trần Tấn Nhiên có một chút rối loạn, nghĩ đến trước kia, khi anh còn chưa kết hôn với Ương Ương. Anh và Y Lan mặc dù ở chung một chỗ, nhưng cũng không rõ ràng lắm. Nhưng mà, khi anh cũng đi ra ngoài cũng sẽ gặp dịp thì chơi, cũng sẽ dây dưa không rõ với người phụ nữ khác. Nhưng từ khi nào thì anh bắt đầu có cảm giác mình chột yêu Y Lan tựa như một người điên vậy, sau đó còn chết sống muốn ly hôn với Ương Ương để cưới Y Lan?

Có lẽ là, từ sau khi thấy biểu hiện của Tống Ương Ương trong đêm tân hôn đó, có lẽ là từ lúc Tống Ương Ương làm âm ỉ khi nhìn thấy có người phụ nữ

khác ở bên cạnh anh, hoặc có lẽ là từ lúc ở sân bay, nhìn thấy Y Lan tiều tụy và thương tâm, sau khi thấy Y Lan ôn nhu khéo hiểu lòng người như thế, anh liền bắt đầu tự thôi miên chính mình!

Trần Tấn Nhiên kinh ngạc ngồi ở chỗ đó, mà Ương Ương và thím Lý đã bung súp đi ra. Ba người bọn họ nhìn thật vui vẻ hòa thuận. Trần Tấn Nhiên không tự chủ đưa mắt quan sát ở trên người của Ương Ương. Giờ đây Ương Ương thật sự đã có sự thay đổi rất nhiều, từ một cô gái ngây thơ lúc ban đầu, cô trở nên lạnh lùng, rồi cho đến bây giờ, cô đã không còn có chút rung động gì đối với anh nữa.

Trong lòng anh có một loại cảm giác của hương vị chua xót, tiếc nuối. Cứ thế lặng lẽ tràn ngập ra bên ngoài. Tại sao, khi bọn họ lần đầu tiên gặp gỡ nhau, cô lại không để lại cho anh một ấn tượng tốt?

Nếu như ngay từ khi vừa mới bắt đầu, cô không có những kiểu tùy hứng, giảo hoạt như vậy; cô đừng tỏ ra mình ngu đần, không hiểu biết bất cứ một chuyện gì như vậy...

Nhưng mà, nếu quả thật Ương Ương là một người như vậy, liệu có phải anh đã dự định buông tha cho Y Lan, sau đó yêu cô?

Trần Tấn Nhiên cảm thấy thật đáng buồn cười cho cái tính xấu xa kia của mình. Anh thật sự không phải một người đàn ông tốt, đến ngay cả chuyện mình thích người nào, nghĩ muốn cái gì, anh cũng không biết.

Sau khi đưa ba ba đi xong, Ương Ương vừa về đến nhà họ Trần, đã lập tức bắt đầu dọn dẹp hành lý của mình. Trần Tấn Nhiên ép mình ngồi lại ở trong phòng khách, cũng không có ý muốn đi lên. Từ trong phòng vọng ra âm thanh huyền ảo, độ hơn nửa giờ sau, cô liền kéo cái va li đi xuống lầu, trong tay thím Lý còn cầm chiếc túi của cô, hốc mắt hồng hồng.

Trần Tấn Nhiên lập tức căng thẳng sống lưng. Nhưng mà cô vẫn chỉ nhỏ giọng trò chuyện cùng với thím Lý, chậm rãi đi qua bên cạnh anh, bước chân cũng chưa từng dừng lại dù chỉ một bước.

Ương Ương đi tới cửa rồi, Trần Tấn Nhiên chột đứng lên, sai mấy bước chân đuổi theo, đoạt lại cái va li trong tay của cô: “Tôi đưa cô đi.”

Ương Ương kinh ngạc liếc nhìn anh một cái, lúc sau cô chột cười lên một tiếng: “Trần tiên sinh, ngài quá khách khí rồi, không cần...”

“Tôi đưa cô đi...” Anh vậy mà lại vẫn cố chấp mở miệng nói, cắt đứt lời nói của Ương Ương, sau đó trực tiếp kéo cái va li đi ra ngoài.

Ương Ương bất đắc dĩ liếc mắt nhìn theo bóng lưng của Trần Tấn Nhiên. Cô còn chưa kịp nói hết cả câu nói vừa rồi: Tư Dận sẽ tới đón cô.

Trần Tấn Nhiên lôi kéo cái va li của cô rồi đi về phía nhà để xe. Nhưng vào lúc này, anh lại nghe thấy từ phía cửa căn biệt thự truyền đến tiếng xe. Theo bản

năng, Trần Tấn Nhiên liền ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy một chiếc xe xa lạ dừng ở đó. Anh dừng bước, tựa như nghĩ tới điều gì, sắc mặt liền thay đổi, thoáng tối sầm lại nặng nề.

Cửa xe mở ra, Tư Dận đi xuống xe.

“Anh tới rồi à!” Giọng nói mừng vui của Ương Ương vang lên, rồi đến một màn tiếp theo. Thân hình nhỏ bé, duyên dáng của Ương Ương liền chạy nhanh đến bên cạnh Trần Tấn Nhiên, nhận lấy từ trong tay anh tay cầm lấy chiếc va li: “Trần tiên sinh, cảm ơn anh, chúng tôi đi đây.”

Ương Ương đứng ở bên cạnh Tư Dận, Tư Dận lập tức nhận lấy cái va li của cô, cô dùng chúng tôi, cô và Tư Dận, đã là chúng tôi, mà anh thì thế nào chứ, anh được coi là cái gì đây.

Anh còn chưa ký tên lên bản thỏa thuận ly hôn kia mà! Giờ phút này, anh thật sự cảm thấy, đây là một sự việc sáng suốt duy nhất mà anh đã tự làm.

“Ương Ương.” Ánh mắt có chút tà khí của Trần Tấn Nhiên hơi híp lại một chút, vội vội vàng vàng gọi giật lại cô gái đang muốn đi kia.

“Còn có việc gì sao Trần tiên sinh?” Ương Ương đứng lại, trên trán cô lộ rõ vẻ khó chịu nhàn nhạt không sao kiềm chế được.

Trần Tấn Nhiên cũng chẳng thêm để ý, anh cũng dứt khoát bỏ qua Tư Dận, từng bước từng bước đi tới trước mặt Ương Ương: “Ở bên ngoài sống không quen, trở về nhà đi!”

Ương Ương lập tức tức giận, toàn thân run bắn lên. Cô một phát vươn tay ra gạt luôn bàn tay của Trần Tấn Nhiên đang đặt ở trên vai cô: “Không cần ngài phải nhọc lòng phí tâm đâu, tôi thích sống ở bên ngoài hơn.”

“Bên ngoài dù có tốt hơn nữa, nhưng mà đó vẫn là nhà của người khác, chung quy là không thoải mái bằng nhà của mình đâu.”

Trần Tấn Nhiên nhin lại cơn tức giận, tiếp tục ôn nhu mở miệng nói.

“Vậy rốt cuộc anh muốn như thế nào đây.”

“Tôi chỉ là muốn nói cho em biết, bản thỏa thuận ly hôn tôi đây vẫn còn chưa ký tên, và tôi cũng sẽ không bao giờ ký tên, vĩnh viễn cũng sẽ không ký tên.”

Trần Tấn Nhiên trầm giọng xuống, nói xong, liền thấy sắc mặt Ương Ương biến thành một mảnh trắng bệch. Nơi đáy mắt của Tư Dận cũng có chút tức giận, anh ngắm nhìn Trần Tấn Nhiên một cái, một tay nắm chặt lấy tay Ương Ương, đang muốn mở miệng, thì từ phía sau hai người lại truyền tới một tiếng thì thào nghe thật thê lương buồn bã.

“Trần Tấn Nhiên, đây mới là sự thật lòng của anh phải không?”

Y Lan chậm rãi đi ra từ phía sau hai người. Mới không gặp Y Lan có mấy ngày, cả người cô đã trở nên gầy gò mất một vòng lớn, tròng mắt cũng đỏ rực

một mảnh. Y Lan kinh ngạc nhìn chằm chằm vào gương mặt của Trần Tấn Nhiên: “Anh căn bản đã yêu chị dâu, có đúng hay không?”

Trần Tấn Nhiên đã đứng thẳng, bất động nguyên tại chỗ, nhìn Y Lan đi đến gần, không nói ra nổi một câu.

Ương Ương lặng lẽ lôi kéo tay Tư Dận, dùng khẩu hình nói: “Chúng ta đi thôi.”

Hai người giống như là hai đứa trẻ vậy, lặng lẽ chạy đi lên xe. Trần Tấn Nhiên hoảng hốt liếc mắt nhìn theo, như muốn nói điều gì đó, nhưng rồi anh vẫn dừng lại, cứ như vậy nhìn theo hai người bọn họ rời đi.

Ánh mắt của Trần Tấn Nhiên cứng ngắc, chậm rãi di động đến trên mặt Y Lan: “Y Lan, chúng ta nói chuyện một chút đi.”

“Muốn ngả bài phải không?” Y Lan cười lạnh: “Cho đến tận bây giờ em vẫn không thể được lộ ra ngoài ánh sáng. Ba ba trở lại, anh liền đưa em đi ra nước ngoài, để cho Ương Ương diễn trò cùng với anh. Anh Tấn Nhiên, nếu như anh có ý định muốn lấy em, tại sao anh lại làm như vậy?”

“Y Lan, là do ba ba đã nghe thấy tin tức Ương Ương mang thai, cho nên ba ba đã cố ý trở lại thăm Ương Ương. Vừa lúc sức khỏe của ba ba chưa tốt, anh không muốn để cho ông lại phát bệnh trở lại.”

Y Lan vừa nghe thấy hai chữ mang thai kia, không khỏi sững sốt: “Anh, anh cũng biết chuyện này sao?”

Trần Tấn Nhiên thấy Y Lan có phản ứng khác thường như vậy, không khỏi có chút do dự nói: “Có phải là em cũng đã sớm biết rồi hay không?”

“Không, không phải vậy... em phải đến mãi sau khi chị ấy sinh non thì mới biết.” Y Lan không dám nói ra những lời nói thật. Nếu như Trần Tấn Nhiên biết, sau khi biết Ương Ương mang thai, cũng bởi vì ghen tuông mà cô đã đi tìm Ương Ương để quấy nhiễu, kích thích Ương Ương, thì nhất định Trần Tấn Nhiên sẽ cực kỳ tức giận.

“Y Lan, từ trước đến giờ em chưa từng nói láo.” Trần Tấn Nhiên nhìn vào cô gái ở trước mặt, trong con ngươi anh đã có chút không tin nhiệm nhàn nhạt.

“Anh không tin em sao?”

“Anh chỉ hỏi em một câu, ngày trước, sau khi em tỉnh lại ở trong bệnh viện, em đã kể cho anh biết, chính Ương Ương đã đẩy em ngã xuống lầu, đúng không?”

Sắc mặt Y Lan có chút hơi trắng bệch ra, nhưng cô vẫn cố chấp gật đầu.

“Được rồi!” Trần Tấn Nhiên thoáng dừng một cái: “Như vậy, anh hỏi em, nếu như em cũng đang có bầu, em muốn đưa trẻ kia, em có chủ động đi làm chuyện đả thương người khác. Sau đó tự dồn chính mình và đứa trẻ vào cục

diện bất lợi hay sao? Còn nữa, nếu Ương Ương đẩy em ra, tại sao cô ấy cũng bị ngã nhào từ trên thang lầu xuống?”

“Em đã nói rồi! Thời điểm chị dâu đẩy em ra. Em có trở tay giữ chị dâu lại, cho nên cả hai người chúng em mới bị ngã xuống cùng nhau!”

Lời nói của Y Lan vừa ra khỏi miệng, vẻ mặt Trần Tấn Nhiên đã chợt thay đổi. Ánh sáng trong đôi mắt của anh dần dần thay đổi thành sự sắc bén, lạnh lẽo: “Khi em còn nằm trong bệnh viện, không phải em đã nói như vậy...”

Sắc mặt của Y Lan đại biến, cô ấp úng mở miệng, không dám ngẩng đầu lên nhìn Trần Tấn Nhiên một cái: “Em, khi đó là em đang bị thương, có chút hồ đồ, cho nên cũng không thể nhớ lại được hết, không thể nhớ lại rõ ràng được...”